

РЕШЕНИЕ

№ 3480

гр. Варна, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Х.а
като разглежда докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20233110104531 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Ищцовото дружество ЗЕАД „Б. В. И. Г.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Т. И. и И. Г. - изпълнителни директори, чрез процесуален представител „Еднолично адвокатско дружество Д.“, с адрес: ***, БУЛСТАТ ***, с управител - адв. Б. Д., е сезирало РС Варна с искова молба, предявена на **10.04.2023 г. против ответната страна *****, чрез представител на територията за административна област - Варна Областно пътно управление - Варна, адрес: *** -Директор на Областно пътно управление - Варна.Видно и от титулната част на иска - предявения главен осъдителен иск е с цена от 1397,90 лева, а акцесорния за присъждане на лихва за забава с цена от 329,67 лева.Съдът е квалифицирал исковите с правно основание **чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

Ищцовата страна основава исковата си молба на следните твърдени правно релевантни факти и обстоятелства:

При ПТП станало на 27.10.2020 г. при движение по път Е 87 Варна - „****“ в посока „****“, след отбивката за „****“, Д. Л. Ж., като водач на МПС с марка „****“, ДК № ***, собственост на „****“ ЕООД преминал през голяма необозначена и небезопасна дупка на пътното платно, при което се повредили предни и задни дясна гуми и джанти.

Между ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ и собственика на МПС с марка „****“, ДК № ***, собственост на „****“ ЕООД бил сключен договор за застраховка „Каско стандарт“ със застрахователна полица № 4704200280000087 материализираща и удостоверяваща възникването на застрахователното правоотношение за срок от 12 /дванадесет/ месеца и обвързваща страните за периода от 17.01.2020 г. до 16.01.2021 г. Щетите нанесени на „****“,

ДК № ***, собственост на „****“ ЕООД Варна били подробно описани в опис-заключение по щета № 470420202052181. При настъпилото застрахователно събитие , твърди ищцовата страна, че били увредени предни и задни дясна гуми и джанти.Твърди се в исковата молба, че на 14.12.2020г. била преведена сумата от 1372.90 лева на „****“ ЕООД, сервиза отстранил щетите по увреденото МПС. За ликвидация на щетата в ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ били сторени ликвидационни разноси в размер на 25 лева.

На следващо място в исковата си молба ищцовата страна сочи, че причина за настъпването на застрахователното събитие била необозначена дупка на пътното платно, а ответната *** носела отговорност пред пострадалия собственик на автомобила, тъй като нейните работници и служители не били изпълнили задължението си по поддържане на пътното платно в изправност. Неизпълнението на задълженията по чл. 167, ал. 1 от ЗДП представлявало виновно причиняване на вредата, поради което и ищецът ангажира отговорността на *** по чл. 49 от ЗЗД . *** съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от ЗДС следвало да полага грижи за имотите и вещите - държавна собственост, които управлява като добър стопанин, тъй като представлявала държавно предприятие, като съгласно чл. 167,ал.(1) от ЗДв.П : „Собствениците или администрацията, управляваща пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най-кратък срок.“

При тези фактически твърдения ищцовата страна по същество е обосновала правния си интерес от водене на осъдителните икове против ответната страна, посочила е и банкова сметка по която желае да бъде извършено плащането, а в уточнителната си молба е наведено твърдение, че на ответника е била изпратена регресна покана с изх. № 03621/26.01.2023 г., връчена му на 31.01.2023 г., по която ищецът получил отказ с изх.№ 53-00- 158/03.02.2023 г. да му бъдат възстановени направените разноси по отстраняване на настъпилите вреди от застрахователното събитие.

Отправеното по см. на чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК искане до съда е : да бъде постановено съдебно Решение, по силата на което съдът да осъди АПИ, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявана от Председател на управителния съвет Л. Л., чрез представителна територията за административна област - Варна ****а ДА ЗАПЛАТИ на ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ сумата от 1397,90 лева, представляващи изплатено застрахователно обезщетение в размер на 1372,90 лева и разноси по ликвидация на щетата в ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ в размер на 25 лева, лихва за забава в размер на 329,67 лева за периода от 14.12.2020 г. до 10.04.2023 г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на предявяване на иска - 10.04.2023 г., до деня на пълното изплащане на сумите, на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Отправено е искане в полза на ищцовата страна да се присъдят сторените по делото съдебно деловодни разноси.В подкрепа на твърденията и искането си ищцовата страна е направила доказателствени искания.

В срока по чл.131 ГПК ответната страна - * -гр.София, представлявана от Председателя на Управителния съвет, чрез процесуален представител-Л. Ч.-Главен**

юрисконсулт на Областно пътно управление -Варна , със съдебен адрес: *** , депозира по делото писмен отговор на исковата молба, заведен във ВРС с рег. вх. № 38547/23.05.2023г.

Ответникът **оспорва предявеният от застрахователното дружество иск** против *** гр.София чрез Областно пътно управление-Варна за заплащане на сумата от 1397.90 лв. представляващо изплатено застрахователно обезщетение по щета №470420202052181 в размер на 1372.90 лв. и разноски по ликвидационната преписка в размер на 25,00 лв. , лихва за забава в размер на 329,67 лв. за периода от 14.12.2020 г. до 10.04.2023 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до датата на пълното изплащане на сумата, присъждане на съдебни разноски и адвокатско възнаграждение.Счита исковата претенция за неоснователна, вкл. и по размер, поради което я оспорва.

Оспорва валидността на застрахователното правоотношение и процедурата по изплащане на застрахователното обезщетение.

Счита, че не са спазени правилата, по които се осъществява действието на застрахователното правоотношение, поради което и намира за недопустимо претендираното възстановяване на изплатеното от страна на АПИ. Нещо повече: ответната страна твърди, че застрахователят въобще не следвало да изплаща обезщетение за нанесените щети по гумите на автомобила. Не били представени доказателства, че са изпълнени изискванията по Глава четвърта, раздел I „Регистриране, уведомяване и доказване на застрахователното събитие“. Няма доказателства, че събитието било регистрирано на тел. номер 0800 11111 и че са изпълнени инструкциите на застрахователя. Видно било от приложеното Заявление за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховки „Каско“ и „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при имуществени вреди, че датата на която то е подписано е 27.10.2020 г., но кога било регистрирано от застрахователя не било отбелязано.

Налице според ответника са пречки за встъпване в правата на увреденото лице, поради което счита, че не следва да отговаря пред застрахователното дружество в качеството си на собственик на вещта (пътя).

Ищецът твърдял, че е изплатил застрахователно обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, настъпило на 27.10.2020 г. на път I-9, след отбивката за к.к.“***“.Във връзка с горното твърдение, ответникът не оспорва факта , че път I-9 е част от републиканската пътна мрежа и че на основание чл.19, ал.1, т.1 от Закона за пътищата се управлява от *** , чрез специализираното ѝ звено -Областно пътно управление-Варна.

Твърди се от ответника, че за ПТП не бил съставен протокол от компетентните органи. Приложени към исковата молба били декларации на водача на пострадалото МПС, както и на свидетел на събитието. В декларацията си, водачът Д. Л. Ж., сочел, че на дата 27.10.2020 г. управлявал моторното-превозно средство и движейки се по посочения път, преминал през необезопасена дупка на пътното платно, качил се на бордюр и увредил предна и задна дясни гуми и джанти.

Ответникът оспорва отразения механизъм на настъпване на ПТП в декларациите, оспорва твърдението, че ПТП е реализирано на път I-9, както и описаните в декларациите

щети. Счита, че щетите не са настъпили в резултат на процесното ПТП. Твърди, че в посочения пътен участък към дата на ПТП не е съществувало необозначено и небезопасено препятствие на пътя - дупки, още по-вече да е довело до настъпване на ПТП, при което да са причинени описаните щети по автомобил марка „*** ***, с ДК №***.

Ответникът счита, че причината за ПТП не следва да се търси в действията (бездействията) на ответника, нито във свойствата на веща, а в поведението на водача на МПС. Твърди, че водачът с поведението си е допринесъл в изключителна степен и има изключителна вина за реализиране на ПТП и настъпване на вредоносния резултат.

По отношение на акцесорния иск - ответникът оспорва основателността на иска за заплащане на лихва за забава за периода от 14.12.2020 г. до 10.04.2023 г. Видно според ответника било от приложените писмени доказателства към исковата молба, че поканата за доброволно плащане на застрахователното дружество била изпратена на дата 26.01.2023 г. и получена в Областно пътно управление-Варна на 31.01.2023 г. Тъй като не бил определен срок за плащане, датата от която следва да се счита, че АПИ изпаднали в забава била 01.02.2023 г.

На следващо място в отговора на искова молба е инкорпорирано искането с правно осн. **чл.219 ГПК.** В отговора на искова молба ответникът е изразил становище по доказателствените искания на ищеца, като е направил допълнителни искания.

С Определение № 6492/30.05.2023 г. , съдът е допуснал на осн. чл.220 ГПК участие на трето лице помагач по настоящото дело и конституирал **„И. „ ЕООД , ЕИК ***** , представлявано от управителя М. Г., със седалище и адрес на управление: *** в качество на трето лице помагач на страната на ответника , на основание чл. 219 ГПК.

В проведеното по делото открито съдебно заседание от 06.10.2023 г. от ищцовата страна, представлявана от адв.Б. Д. от АК Варна поддържа предявения иск и моли за уважаването му ведно с присъждане на сторените разноски съгласно представения списък по чл. 80 ГПК.

В същото съдебно заседание ответната страна представлявана от юрисконсулт Л. Ч. моли съда за отхвърляне на исковата претенция , а в условията на евентуалност да бъде отчетено съпричиняването на вредоносния резултат от страна на вода на л.а., който познавал добре пътя . Ответната страна също претендира разноски по делото изразяващи се в присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Третото лице помагач на страната на ответника не изпраща представител и не изразява становище по същество на спора . (В писмено становище от 22.06.2023 г. ТЛП оспорва иска, като поддържа възраженията изложени от ответника в отговора на искова молба.)

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение, по реда на чл.235 от ГПК, приема за установено следното от ФАКТИЧЕСКА И ПРАВНА СТРАНА:

На 30.12.2020 г. между „Б. В. И. Г.“ и „*** „ ЕООД е бил сключен договор обективиран в застрахователна полица Каско стандарт, клауза „ пълно каско „ за л.а. „***

****, с рег. № *** , с номер на полицата 4704200280000087 и срок на валидност 00:00 ч. на 17.01.2020 г. до 23:59 ч. на 16.01.2021 г. Изрично в полицата е посочен ползвател на л.а. „****“ЕООД застрахователна сума 32 636.00 лв., застрахователна премия по раздел Каско 979.08 лв. и общо дължима сума 998.66 лв./л.5 /

На 2.11.2021 г., пред ищеца - застраховател са постъпили Заявление за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховки „ Каско „ и „ Гражданска отговорност „ по повод застрахователно събитие от 27.10.2020 г. ведно с Декларация за настъпване на застрахователно събитие по полица Каско стандарт, собственоръчно попълнена от Д. Л. Ж. / л. 8 и л.9 /.

Видно от л. 9 - ти от страна на ищцовото дружество на 2.11.2020 г. е съставен Опис на претенция по № 50 - 04000-04439 /20/ 2.11.2020 г. в който опис за посочени за подмята следните детайли по л.а. „ *** ****“ с рег. № *** :1 .джанта лята пр. д , 2. Джанта лята з.д., 3 . гума з. дясна Hankook 195/65/15 70 % ост. ст-ст и 4.гума пр.дясна Hankook 195/65/15 70 % ост. ст-ст.Видно от л.10 - ти с Възлагателно писмо от 2.11.2020 г. ищцовото дружество съгласно договор с „*** „ ЕООД е възложило на посоченото ЕООД да извърши ремонт на МПС с рег.№ *** . Приобщените на листи от 10 -ти гръб до л. 15 вкл. заверени копия на : фактура № 0000012774/01.12.2020 г.; калкулация на претенция № 50-04000-04439/20; приемно-предавателен протокол от 30.11.2020 г.; доклад по щета № 470420202052181/10.12.2020 г.; преводно нареждане за кредитен превод от 14.12.2020 г.; 5 стр. черно-бели снимки, установяват факта, че щетите по л.а. застрахован при ищеца са били отстранени и ищцовото дружество е превело на 14.12.2020 г. по банков път на „****“ ЕООД сумата от 1372.90 лв.

Установено е по делото , че на 26.1.2023 г. ищцово то дружество е изготвило регресна покана до ответната страна по повод настъпилото на 27.10.2020 г. застрахователно събитие с искането за възстановяване на сумата от 1372.90 лв. Видно от л. 16 -ти поканата е била получена на 15.12.2022 г.

С нарочно уведомително писмо от 8.2.2023 г. /л.17/ ответникът АПИ , чрез ****а е отказал да възстанови търсената сума , сочейки че са налице абсолютни пречки за встъпването на дружеството застраховател в правата на увреденото лице, навеждайки конкретни възражения, обективирани и в отговора на искова молба .

Допълнително, от отговора на искова молба, става ясно и от приложенията към отговора на искова молба , че към датата 27.10.2020 г., по отношение на поддържането на пътния участък АПИ е имала сключен Договор за обществена поръчка № РД - 38 -7 /30.03.2020г. с предмет „ Определяне на изпълнителен за извършване на поддържане (превантивно , текущо, зимно и ремонтно възстановителни работи при аварийни ситуации) на републиканските пътища на Североизточен район , стопанисван от АПИ , съгл. чл.19 , ал.1 т. 1 от Закона за пътищата „ по обособена позиция № 1 : Областно пътно управление - Варна, сключен между АПИ и ДЗЗД *** , образувано от „И.“ ЕООД Варна , „*** „АД София , „****“ ЕООД и „****“ АД , в качеството ѝм на съдружници в гражданското дружество .

Ето защо и на осн. чл.219 ГПК , в срока по чл.131 ГПК ответната страна е отправила искането съдът да постанови привличане на трето лице помагач , а именно „И. „ ЕООД гр.Варна, в качеството му на съдружник в гражданското дружество и изпълнителен на СМР .

При така изложеното по-горе, от фактическа страна се налага и извод,че към 27.10.2020 г. между собственика на л.а. „**** **** „с рег. № *** и ищцовото дружество е действала валидна застрахователна полица Каско, с клауза „пълно каско „, че по повод застрахователно събитие от 27.10.2020 г. , /навлизане в небезопасна дупка на пътното платно на процесния участък / на 2.11.2022 г. е било отправено надлежно искане до ищцовото дружество за обезщетяване на щетите по л.а., щетите са били констатирани от

застрахователя в опис на щета , а ремонтването на л.а. възложено на“ *** „ ЕООД и след ремонта ищцовото дружество по банков път , на 14.12.2020 г. е превело на „*** „ ЕООД сумата от 1 372,90 лв. В последствие ищцовото дружество е отправило на 26.1.2023 г. регресна покана до АПИ от 3.2.2023 г. за възстановяване на сумата от 1372,90 лв. Изрично е посочено в регресната покана, че ако сумата не бъде изплатена от АПИ на ищеца - застраховател, застрахователят ще потърси възстановяването по съдебен ред заедно със законната лихва за забава . Както бе посочено и по-горе поканата е получена от АПИ на 15.12.2022 г., след което на 8.2.2023 г. АПИ е отказала да възстанови процесната сума.

Спорен по делото между страните е въпроса дали иска е доказан по основание , а и дали водачът на л.а. „*** горф“ с рег. № *** не е допринесъл сам за настъпване на щетите по л.а. Именно във връзка с цялостното изясняване на фактическата страна по спора по делото са събрани гласни доказателства и допусната и проведена САТЕ .

Видно от листи 77 и 78, разпитаните по делото свидетели Д. Л. Ж. и В. И. Т., допуснати при режим на призоваване в полза на ищеца, без дела със страните по спора, пресъздават възприетата от тях фактическа обстановка към датата на произшествието. Водачът на л.а. Д.Ж. сочи, че на 27.10.2020 г. пътувал с автомобила заедно със св. В. Т. , като се прибирал към къщи. Св.Ж. живеел във Варна, на местност „ *** „, и да се прибере у тях , всеки ден се движел по пътя от Варна към „*** „, за да се качи към „****“ .Това бил стандартния път.Този път последните три години твърди свидетелят , че бил поне три или четири пъти затварян от комшии със стачки , дори го имало по новините , ставали известни защото било „ Бейрут „ , та тази пресечка от отклонението и сега дори да се минело по нея била „, тотал щета „ . Този път твърди св.Ж. ,че бил преди три години ремонтиран, но бил с дупки, шахти, бабуни , а когато вали дъжд се карало бавно. В общи линии описва свидетеля това бил пътя - на места имало асфалт, на места асфалта бил рязан, подменян , но пътят бил с кръпки и вълнообразен . Същият свидетел твърди, че карал бавно , с около 50 -60 см /ч , и свивайки надясно за отбивката за „*** „, за да върти по „****“ , попаднал на неравност на пътя, където пукнал предна дясна гума , оттам се качил на бордюра и всъщност се изкривили двете джанти и пукнал и задната гума . Спрял по-късно. На конкретни въпроси свидетелят е отговорил , че не може да каже дълбочината на дупката, но предполага че е дълбока , най - вероятно при движение с 50км./ч не видял въпросната дупка , но то имало дупки и тази не била единствената .

В аналогичен смисъл са и показанията на св. В.Т. - пътувал заедно със св. Ж. на процесната дата и в посочения л.а . Св.Т. сочи, че щом са влезли в дупката, явно не се е виждала , а и при нашите пътища свидетелят предполага ,че е нормално св.Д.Ж. и друг път да е минавал през неравност на пътя /дупка / , но самият той не е присъствал на подобен друг инцидент.

Освен свидетелските показания и събраните по делото писмени доказателства, за пълното изясняване на фактическата обстановка спомага и обективното и компетентно дадено заключение на вещото лице Ал.В. по допуснатата по делото САТЕ , заключението по която е приобщено на листи от 91 до 94.

От констативно - съобразителната част на САТЕ, отново се изяснява факта , че на 27.10.2020 г. на път Е 87 гр.Варна - к.к. „ *** „, в посока *** , след отбивката за „****“ възникнал пътен инцидент при който л.а. „***„, с рег. № *** , собственост на „*** „,управляван от водача Д. Л. Ж. навлязъл в необезопасена и необозначена на пътното платно дупка .

За събитието е бил уведомен застрахователя и след оглед на л.а., извършен от представител на застрахователя бил съставен Опис на претенция № 50 -04000-04439/20/20.11.2020 г. Видно и от материалите по делото и от заключението по допуснатата САТЕ - в заявлението за изплащане на застрахователно обезщетение, в раздел „ описание на събитието „, било записано : „ При движение на МПС *** *** по път Е 87 Варна -***

попадах на неравност на пътя , пукнах предна дясна гума и се качвам на бордюра в следствие на което се повреждат двете джанти от дясната страна и двете десни гуми са пръснати,,

На база заключението на вещото лице - автоексперт Ал.В. в т.1 - 5 от САТЕ, по делото е изяснено, че уврежданията по детайлите на л.а. съответстват по вид и степен и е възможно да са получени в следствие на описания механизъм и схема в протокола за ПТП - Заявлението за изплащане на застрахователно обезщетение . Експертизата е приела, уврежданията по автомобила, установени при оглед на същия от представител на застрахователя , описани в Опис на претенция № 50 -04000-04439/20/02.11.2020 г. и видими на предоставения снимков материал, а именно : джанта лята предна дясна, джанта лята задна дясна, гума задна дясна Hankook 195/65/15 70% остатъчна стойност ; гума предна дясна Hankook 195/65/15 70% остатъчна стойност. Общият размер на средствата /по пазарни цени / нужни за отстраняване на причинените щети / части , труд , материали и др. / от описаното ПТП заключава в.л.Ал.В. ,че възлизат на 2 154.90 лв. , който размер включва следните позиции : общо за джанта лята предна дясна 971.90 лв., общо за джанта лята задна дясна 971.90 лв. , общо за гума задна дясна 105.55 лв. , общо за гума предна дясна 105.55 лв.

На следващо място по делото не е спорно , а и е установено и чрез САТЕ / т.2 / , че размерът на изплатеното застрахователно обезщетение е 1 372.90 лв., което обезщетение е било платено с платежно нареждане № 20201214029970005752 по банков, чрез Банка „****“ до „***“ , ЕООД въз основа на фактура № 0000012774 / 1.12.2020 г. , което съответства на нужните средства по пазарни цени за отстраняване на причинените щети , съобразно действащата към момента на събитието Методика за определяне на обезщетения по застраховка Автокаско и извършен съгласно договорни отношения между застрахователната компания и сервиза, без да е включена стойността на автомобилните гуми

На трето място в.л.Ал.В. заключава, че направените от ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ разходи в размер на 25 лева за оглед и експертиза съответстват на обичайните такива при такъв тип щети .

На предпоследно, четвърто място , в.л.В. дава заключението ,че в пътния участък от разклона на път I - 9 към ул. „****“ (пътен възел „****“ или „***“ ,) към датата на експертизата - 24.09.2023 г. - липсва горния слой асфалтова настилка и се извършват ремонтни дейности. На пето , последно място , в.л.Ал.В. заключава , че при извършен анализ на снимките налични в приложението Google Maps се установило, че не е наличен снимков материал изготвен през 2020 г. , а най- близките дати до процесното събитие са 10.2019 г. и 08.2022 г.

При така възприетото от съда за установено и доказано от фактическа страна, съгласно нормите на чл.235 и чл.236 ГПК, съдът прави следните изводи от ПРАВНА СТРАНА :

Предявеният по делото главен осъдителен иск е с правна квалификация чл. 401, ал.1 т.2 КЗ , процесуално допустим с оглед релевираните от ищеца фактически твърдения. Нормата на която ищецът основава исковата си претенция гласи, че с плащане на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа при или по повод на която са възникнали вреди до размер на платеното обезщетение и обичайните разноски.

При така предявения иск и съгласно доклада по делото , в тежест на ищеца е било възложено доказването на настъпването на застрахователното събитие в резултат на действие или бездействие на трето лице, на което ответникът е възложил извършването на работа , от което като пряка и непосредствена последица са настъпили вреди в търсения размер, наличието на валидно застрахователно правоотношение между застрахователя и увреденото лице, включително и плащането от застрахователя на застрахователното обезщетение към увредения .

Видно и от окончателния доклад по делото, съдът е отделил като безспорно и ненуждаещо от доказване между страните, на осн. чл. 146, ал.1, т.3 и т.4 ГПК, че : път I-9 е част от републиканската пътна мрежа; че на основание чл.19, ал.1, т.1 от Закона за пътищата се управлява от ***, чрез специализираното й звено - Областно пътно управление-Варна и че регресната поканата за доброволно плащане на застрахователното дружество била изпратена от ищеца на дата 26.01.2023 г., получена в Областно пътно управление-Варна на 31.01.2023 г., вкл. че плащане по регресната покана от ответника към ищеца не е извършено.

Т.е. спор по факта, че процесния участък е част от републиканската мрежа и че се управлява от ответника няма.

Видно от ангажираните от ищеца с исковата молба заверени за вярност с оригинала копия на : застрахователна полица № 4704200280000087/03.01.2020 г.; предложение за сключване на застраховка *** КАСКО СТАНДАРТ от 03.01.2020 г.; свидетелство за регистрация -част I № ***, знак за първоначален технически преглед № 4094691, свидетелство за управление на МПС на Д. Л. Ж., контролен талон № 6492554/11.03.2019 г.; между ищцовото дружество и „*** „ ЕООД е бил сключен валиден договор за имуществена застраховка Каско, клауза „пълно „ за л.а. „ *** ***, с рег. № ***. Установено и доказано е, че полицата е била валидна към 27.10.2020 г.- датата на застрахователното събитие.

От приложените по делото копия на заявление за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховки „Каско“ и „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при имуществени вреди; Декларация за настъпване на застрахователно събитие по полица „Каско Стандарт“; опис на претенция № 50-04000-04439/20/02.11.2020 г.; възлагателно писмо от 02.11.2020 г.; регресна покана изх.ДУВ № 362/26.01.2023 г. по щета № 470420202052181; известие за доставяне от 31.01.2023 г.; писмо рег.№ 53-00-158/03.02.2023 г.; фактура № 0202300016/31.03.2023 г.; преводно нареждане за кредитен превод от 03.04.2023 г., се доказва факта, че след надлежно писмено уведомяване от страна на водача на застрахования при ищеца л.а. за настъпилото застрахователно събитие, ищцовото дружество е предприело действия по установяване на характера и вида на щетите по л.а., възложило ремонт на л.а. на автосервиза „ *** „ ЕООД и с преводно платежно нареждане от 14.12.2020 г. е пратило към посоченото ЕООД сума от 1372,90 лв. за отремонтването на л.а.

С оглед изложеното по -горе, съдът намира, че ищецът е провел пълно и главно доказване на основанието на главния осъдителен иск.

Действително по делото липсва протокол за ПТП, който да свидетелства за механизма на процесното застрахователно събитие, но събраните по делото гласни доказателства чрез показанията на водача на л.а. и неговия спътник, кредитирани от съда като преки и обективни, а и непосредствени, по делото е установено настъпването на застрахователното събитие, осъществило се във Варна, на дата 27.10.2020 г. и изразяващо се в попадане на л.а. в необозначена и необезопасена дупка на пътното платно, довело до увредата на предна дясна и задна дясна лети джанти и задна и предна десни гуми. По същество на спора съдът намира, че гласните доказателства кореспондират напълно с представените от ищеца с исковата молба писмени доказателства - заявлението за изплащане на застрахователно обезщетение, декларацията за настъпване на застрахователно събитие, опис на претенция, както и снимков материал. Както гласните, така и писмените доказателства кореспондират и със заключението на вещото лице Ал.В. по допуснатата по автотехническа експертиза, която съдът кредитира като обективна и компетентна, неоспорена от страните.

Въз основа на заключението на вещото лице, щетите в дадения случай отговарят на описания в заявлението за изплащане на застрахователно обезщетение. /т.1 от САТЕ /; размерът на изплатеното застрахователно обезщетение възлиза на 1 372.90 лв./т. 2/, а направените от ищеца разходи в размер на 25 лв. за оглед и експертиза съответстват на

обичайните такива.

При всичко изложено по -горе , съдът приема, че е установено наличието на препятствие по пътното платно - небезопасна дупка и настъпилите увреждания по автомобила.

Въпреки въведените в срока по чл.131 ГПК възражения ответникът не е ангажирал доказателства затова , че процесното застрахователно събитие се дължи на поведението на водача на л.а., поради което и настоящият съдебен състав , счита, че ответникът не е доказал съпричиняването на вредоносния резултат . В тази връзка следва да се отбележи , че по делото липсват данни водачът на застрахования при ищеца л.а. да е управлявал моторното превозно средство с несъобразена скорост .

По делото е прието и за безспорно, че процесния участъкът от пътя, на който се твърди да е настъпило ПТП е част от републиканската пътна мрежа, който по силата на чл. 19, ал. 1, т. 1 и чл. 30 от Закона за пътищата, се стопанисва от ***, която следва да извършва дейностите по ремонт и поддържане на пътя. Нормата на чл. 167, ал. 1 ЗДвП задължава лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него, като ал. 3 на същия член регламентира правомощията на администрацията, управляваща пътя, във връзка със създаването на служби за контрол, които да следят за състоянието и изправността на пътната настилка.

В настоящото производство от представения от ответника договор за възлагане на обществена поръчка и Приложение 1.1. А / Списък с дължините на републиканските пътища , първи, втори , трети клас на територията на ОПУ Варна по обособена позиция 1 , както и снимковия материал по делото, не може да обоснове извод, че към 27.10.2020 г. действително са били извършвани СМР на процесния участък от пътя, че е била налице поставена сигнализация за това. В точно противоположния смисъл са събраните гласни доказателства , които свидетелстват затова, че препятствието на пътя /дупка / не е било обозначено и обезопасено, а ремонти е имало но некачествени.

С оглед изложеното по -горе, след съвкупен и поотделен анализ на събраните по делото доказателства, съдът приема, че единствената причина за възникване на щетите по застрахования при ищеца л.а. от процесното застрахователно събитие от 27.10.2020 г. е именно навлизането на МПС в небезопасна дупка, което обосновава и извод, че е налице противоправно и виновно поведение на лицата, на които ответната страна *** е възложила поддържането на пътното платно в изправно състояние, което ангажира и обективната отговорност на ответника.

Отделно от горното, следва да бъде отчетено още, че за да се реализира суброгационното право по чл. 410 КЗ е необходимо ищецът да е доказал изплащането на застрахователно обезщетение и наличие на предпоставки за ангажиране на деликтна отговорност, които в случая съдът намира за безспорно установени.

На следващо място , по отношение на размера на претенцията , съдът счита, че въз основа на неоспореното заключение на в.л.Ал.В. по приобщената САТЕ безспорно се

установява и доказва и причинно-следствена връзка на целия размер от репарираниите от застрахователя вреди, както и размерът на обичайните разноски, направени за определяне на застрахователното обезщетение./ т. 1- 5 от САТЕ / Ищецът е предявил исковата си претенция за сумата от 1397,90 лв. представляваща застрахователно обезщетение в размер на 1372,90 лв. и разноски по ликвидация на щета от 25 лв. , т.е. в размер установен със САТЕ в т. 2 и т.3. С оглед изложеното и главницата 1372,90 лв.и разноските от 25 лв.като основателен и доказан следва бъде уважен, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба -10.04.2023г., до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът е претендирал и законна лихва за забава в размер на 329,67 лв. за периода 14.12.2020 г. до 10.04.2023 г.

В уточняваща си молба ищецът изрично е навел твърдението, че с плащането на обезщетението встъпва в правата на застрахования, повторил твърдението си, че на 14.12.2020 г. е извършил плащане, изпратил на ответника регресна покана от 26.1.2023 г. , връчена на последния на 31.1.2023 г., но до момента претенцията на ищеца не била удовлетворена, като ответникът сам избрал да откаже плащане по доброволен път .

Изрично сочи още ищеца, че в поканата за плащане било отбелязано , че при липса на плащане претенцията ще бъде предявена по съдебен път.

Претенцията за заплащане на обезщетение за забава в размер от общо 320.67 лв. върху главното вземане съдът намира, че е доказана по основание, но не и по размер, като излага следните мотиви :

Съгласно нормата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В случая приложение намира нормата на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, когато задължението е без срок за изпълнение, какъвто е настоящия случай, длъжникът изпада в забава от деня на поканата. В конкретния случай, вземането на застрахователя е станало изискуемо от деня на изплащане на застрахователното обезщетение - действително от 14.12.2020г., но доколкото липсва установен срок за изпълнение на задължението на ответника, то последният изпада в забава от деня на поканата до него. В случая липсва спор ,а и е доказано по делото, че ответникът АПИ е получил регресната покана на 15.12.2022 г./л.16/, като не е спорно, че не е извършил плащане по нея, респективно е изпаднал в забава от деня следващ нейното получаване, т. е. от 16.12.2022 г. С оглед изложеното и съдът извежда извод, че претенцията на ищеца за обезщетение за забава се явява основателна за периода 16.12.2022 г./деня от който ответникът е изпаднал в забава / до 09.04.2023 г. вкл./деня преди постъпване на исковата молба в съда.

При така установеното от съда , съдът с помощта на програмния продукт „Апис „, изчислителни системи пресмята размера на дължимата се върху главницата от 1372,90 лв.мораторна лихва за периода от 16.12.2022 г. до 09.04.2023 г. вкл. в размер на 49.22 лв. (четиридесет и девет лева и двадесет и две стотинки).

Като недоказан по основание и размер съдът отхвърля акцесорния иск за присъждане на законна лихва за забава върху главницата за периода от 14.12.2020 г. до 15.12.2022 г. , и за разликата от установения размер от 49.22лв. до 329,67 лв.

С оглед изложеното по -горе, при предявени искиви претенции в размер на общо 1727,57 лв., уважена част от 1447,12 лв., съразмерно на уважената част и на отхвърлената съдът следва да определи отговорността за разноси по делото. В полза на ищеца се дължат разноси от общо 0,84 % от реално сторените , а в полза на ответника от 0,16 %.

Видно от списъка по чл. 80 ГПК, приложен на л. 97 - ми ищецът претендира следните разноси : 105,92 лв. за платена д.т., 2.адв.възнаграждение/в непосочен размер/ ; 3.депозит АТЕ 200 +193 лв. и 4. Депозит свидетели 40 лв.

От приложените по делото писмени доказателства се установява реалното заплащане на разходите от ищеца в посочените размери, но същите не следва да се присъждат изцяло. Видно от материалите по делото, съдът е разпоредил връщане на внесения депозит за разпит на свидетели ,т.к. свидетелите не са поискали да ѝм бъде изплатен, поради което и този разход не следва да се присъжда в полза на ищеца. Останалите разходи са доказани по основание . На лист 18 -ти по делото е приложена фактура от 31.3.2023 г. която доказва плащане по банков път в полза на адв.Д. на сумата от 475 лв. с ДДС - адвокатско възнаграждение . По делото ответникът не е релевирал възражение по чл. 78, ал.5 ГП, К а и размера на адвокатското възнаграждение е съобразен с минимума определяем по Наредба № 1/ 2004 г. Ето защо сборът от реално сторените от ищеца разноси , които му се следват възлизат на 105.92 +475 лв.+ 393 лв.= 973.92 лв. Съразмерно на уважената част на иска, и на осн. чл. 78, ал.1 ГПК в полза на ищеца се дължат съдебно - деловодни разноси в общ размер на 818.10 лв.(осемстотин и осемнадесет лева и десет стотинки).

В полза на ответника също се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение за отхвърлената част на иска. Размерът на юрисконсултско възнаграждение се определя от съда по правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК .Приложение намира нормата на чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ , съгласно която за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Съдът счита, че след като ищцовата страна е претендирала адвокатско възнаграждение в размер на 475 лв. с ДДС , при действието на НЗПрПОм., следва да определи адекватно на положения от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение, което в случая съдът определя като 360лв. При тази база, съразмерно на отхвърлената част на иска, съдът присъжда сумата от общо 57,60 лв. (петдесет и седем лева и шестдесет стотинки) - юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

На последно място, съдът следва да впише в диспозитива на Решението си, че производството по делото се е развило с участието на трето лице помагач на страната на ответника, а в изпълнение на нормата на чл.127, ал.4 ГПК следва да посочи и начина на плащане на паричните вземания, избран от ищеца. Съдът не извършва съдебна компенсация на разноси, т.к. такава не е поискана от страните .

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответника **А. П. И., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявана от Председател на управителния съвет Л. Л., чрез представителна територията за административна област - Варна ***а **ДА ЗАПЛАТИ** на ищцовото дружество **ЗЕАД „Б. В. И. Г.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Т. И. и И. Г. - изпълнителни директори ,следните парични вземания :

СУМАТА от **общо 1397,90 лева**, представляващи изплатено застрахователно обезщетение в размер на **1372,90 лева** (хиляда триста седемдесет и два лева и деветдесет стотинки) и разноски по ликвидация на щетата в ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ в размер на **25 лева (двадесет и пет лева)** (изплатено застрахователно обезщетение и разноски по щета № 470420202052181 по повод застрахователно събитие от 27.10.2020 г., възникнало в гр.Варна, при движение по път Е 87 Варна - *** , при което водача на л.а. „*** „ с ДК № *** , преминал през голяма необозначена и небезопасна дупка на пътното платно);

СУМАТА от **49.22 лв.** (четиридесет и девет лева и двадесет и две стотинки) представляваща **лихва за забава** върху главницата от 1372,90 лева за периода от **16.12.2022 г. до 09.04.2023 г.** включително,

ведно със **законна лихва** върху главницата от 1372,90 лева датата на предявяване на иска - **10.04.2023 г.**, до деня на пълното изплащане на сумите, **на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

ОТХВЪРЛЯ частично предявения от ищцовото дружество ЗЕАД „Б. В. И. Г.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Т. И. и И. Г. - изпълнителни директори, против ответника **А. П. И., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявана от Председател на управителния съвет Л. Л., чрез представителна територията за административна област - Варна ***а, **акцесорен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД** в частта в която се претендира осъждането на ответника да заплати на ищеца **мораторна лихва** върху главницата , за разликата от установения размер на мораторна лихва **от 49,22 лв.до претендирания размер от 329,67лв.** (триста двадесет и девет лева и шестдесет и седем стотинки) и **за периода от 14.12.2020 г. до 15.12.2022 г., като неоснователен и недоказан.**

ОСЪЖДА ответника **А. П. И., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявана от Председател на управителния съвет Л. Л., чрез представителна територията за административна област - Варна ***а **ДА ЗАПЛАТИ** на ищцовото дружество **ЗЕАД „Б. В. И. Г.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***,

представлявано от Т. И. и И. Г. - изпълнителни директори **СУМАТА** от общо **818.10 лв.**(осемстотин и осемнадесет лева и десет стотинки) - представляваща сторените от ищеца **съдебно - деловодни разноски** пред настоящата инстанция, съразмерно на уважената част на иска, **на основание чл. 78, ал.1 ГПК .**

ОСЪЖДА ищцовото дружество **ЗЕАД „Б. В. И. Г.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *******, представлявано от Т. И. и И. Г. - изпълнителни директори **ДА ЗАПЛАТИ** на ответника **А. П. И., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *******, представлявана от Председател на управителния съвет **Л. Л.**, чрез представителна територията за административна област - Варна *****а СУМАТА** от общо **57,60 лв.** (петдесет и седем лева и шестдесет стотинки) - сторените от ответника **съдебно - деловодни разноски** пред настоящата инстанция, съразмерно на отхвърлената част на иска, за юрисконсултско възнаграждение , **на осн. чл. 78 , ал.3 и ал. 8 ГПК.**

Съгласно нормата на чл.127, ал.4 ГПК присъдените парични вземания могат да бъдат платени по банков път от ответника към ищеца, по посочения от ищеца начин , а именно - по банкова сметка с реквизити *******.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на **трето лице помагач**, конституирано на страната на ответника съгласно чл.219 ГПК -**„И. „ ЕООД , ЕИК ***** , представлявано от управителя **М. Г.**, със седалище и адрес на управление: *******.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване от страните с въззивна жалба пред Окръжен съд Варна в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните .

Съдия при Районен съд – Варна: _____